

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA DMITRIEVA v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 28347/08)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

26 martie 2019

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În cauza Dmitrieva v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-un Comitet compus din:

Ivana Jelić, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Darian Pavli, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Deliberând în camera de consiliu la 5 martie 2019,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 28347/08) depusă împotriva Republicii Moldova de către o cetățeană a statului respectiv, dna Tatiana Dmitrieva („reclamanta”), care a sesizat Curtea la 28 mai 2008 în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”)

2. Reclamanta a fost reprezentată de către dl V. Tarnovschi, avocat în Chișinău. Guvernul Moldovei („Guvernul”) a fost reprezentant de către Agentul său.

3. La 7 iulie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

4. Reclamanta s-a născut în 1956 și locuiește în Chișinău.

5. La momentul faptelor, ea era arhitect coordonator al Institutului Municipal de Proiectări „Chișinăuproiect” („Institutul”).

6. Reclamanta pretinde că a fost abordată la sfârșitul anului 2005 la locul ei de muncă de către I., care i-a cerut să elaboreze un plan preliminar pentru construcția unei anexe la apartamentul său, situat în Chișinău („apartamentul”). Reclamanta ar fi fost de acord să efectueze acest plan în afara orelor sale de muncă.

7. Potrivit lui I., al cărui mărturie a fost ulterior colectată de autorități (a se vedea paragraful 11 de mai jos), reclamanta a cerut o mită care, în opinia ei, ar facilita obținerea unui plan de construcție oficial.

8. Ulterior, reclamanta s-a întâlnit cu V., care acționa în calitate de reprezentant al lui I. La 5 decembrie 2005, I. a semnat o procură pe numele

lui V. În aceeași zi, V. i-ar fi transmis reclamantei 100 de dolari americani („USD”).

9. Prin plângerea din 4 ianuarie 2006, V. a denunțat-o pe reclamantă la poliție, acuzând-o că i-a cerut mită în schimbul elaborării și emiterii planului de construcție a anexei menționate mai sus. În aceeași zi, reclamanta i-a trimis lui V. planul pe care l-a elaborat și cel din urmă i-a acordat restul sumei convenite de 200 USD. Bani au fost marcați anterior de către poliție, cu o substanță vizibilă la razele ultraviolete. La puțin timp după aceea, reclamanta a fost reținută de poliție.

10. La 4 ianuarie 2006, ofițerul de urmărire penală responsabil de soluționarea cauzei a decis pornirea unei urmăriri penale pentru corupere pasivă. În aceeași zi, acesta l-a audiat pe V. drept victimă a infracțiunii. Acesta din urmă a declarat că a dat o primă mită la 5 decembrie 2005 și a depus o plângere la poliție în ianuarie 2006. El a precizat că a înregistrat conversațiile pe care le-a avut cu reclamanta.

11. La 6 ianuarie 2006, ofițerul responsabil de cauză a obținut, de asemenea, declarația lui I. în calitate de martor. Potrivit declarației, I. a intrat în contact cu reclamanta din întâmplare în încercarea de a afla acțiunile ce urmau a fi întreprinse pentru a obține un plan de construcție corespunzător. Reclamanta i-a cerut apoi o mită pentru a accelera și a facilita procedura. I. a declarat, de asemenea, că l-a împuternicit pe V. din cauza stării sale de sănătate, care nu i-ar fi permis să continue etapele legate de obținerea planului de construcție în cauză.

12. Prin scrisoarea din 27 ianuarie 2006, Institutul a informat avocatul reclamantei că V. nu ar fi depus o cerere la această instituție pentru obținerea unui plan de construcție.

13. Din scrisoarea din 16 februarie 2006 a Oficiului cadastral teritorial Chișinău adresată avocatului reclamantului rezultă că apartamentul nu aparținea lui I., ci unei terțe persoane.

14. În cursul fazei judiciare a procesului, Judecătoria Buiucani a emis, la 11 ianuarie 2007, o încheiere prin care se ordona aducerea forțată a lui I. Prin declarația din 19 ianuarie 2007, I. a informat comisariatul de poliție din Buiucani că a suferit două infarcte miocardice și că starea sănătății lui nu-i permitea să se deplaseze. Într-un raport din 22 ianuarie 2007, ofițerul de poliție responsabil de executarea încheierii respective a notat că, din cauza stării sănătății lui I., era imposibilă obligarea acestuia să se prezinte în fața instanței. Judecătoria Buiucani a decis apoi să examineze cauza în absența lui I. și, în timpul ședinței, a dat citire declarației pe care o făcuse în timpul urmăririi penale.

15. Pentru a se pronunța, instanța a audiat de asemenea pe reclamantă, V. și notarul care a autentificat procura din 5 decembrie 2005. Din declarația lui V., reprodusă de către instanța de judecată, reiese că acesta mai întâi a contactat poliția și apoi a transmis reclamantei primele 100 USD.

16. La 16 martie 2007 Judecătoria Buiucani a pronunțat sentința de achitare a reclamantei, din cauza lipsei existenței faptei infracțiunii. În acest scop, ea a acceptat, *inter alia*, argumentul avocatului reclamantei potrivit căruia reclamanta fusese victimă a unei provocări polițienești. În mod particular, acesta a indicat că V., în special, a declarat în timpul ședinței că ar fi contactat poliția la una sau două zile după primirea procurii de la I. la 5 decembrie 2005, în timp ce plângerea oficială depusă de V. la poliție datează din 4 ianuarie 2006. El a relevat, în egală măsură, că nici o cerere oficială de elaborare a unui plan de construcție nu a fost depusă de V. la Institut. El a menționat de asemenea că I., după anul 2000, nu mai era proprietarul apartamentului și, prin urmare, nu avea un interes legitim să solicite un plan de construcție a unei anexe la acel apartament.

17. La 30 martie 2007 procuratura a contestat această sentință.

18. Prin decizia din 28 iunie 2007, Curtea de Apel Chișinău a admis parțial apelul procuraturii, a casat sentința instanței inferioare și a rejudecat cauza. În timpul ședinței aceasta i-a audiat pe procuror, reclamantă și avocatul ei. V. și I. nu au fost prezenți. Curtea de Apel a recalificat faptele și a constatat că reclamanta era vinovată de comiterea infracțiunii „primirea de către un funcționar a recompensei ilicite”. Având în vedere, *inter alia*, că reclamanta nu avea antecedente penale, instanța a condamnat-o la plata unei amenzi de 8000 lei moldovenești (aproximativ 500 de euro la acel moment). Curtea de Apel și-a fundamentat decizia, în principal, pe declarațiile lui V. și I. care au fost colectate în etapele anterioare ale procesului.

19. La 17 august 2007, avocatul reclamantei a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel. Acesta a relevat, *inter alia*, că condamnarea s-a bazat pe declarația lui I., colectată în cursul urmăririi penale și citite în timpul ședinței, și a susținut inadmisibilitatea acestor probe. De asemenea, el a afirmat că decizia Curții de Apel nu era motivată, precizând că aceasta nu s-a pronunțat asupra constatărilor primei instanțe, în mod particular în privința chestiunii dacă, în speță, a existat sau nu o provocare polițienească. În cele din urmă, el a susținut că sentința de condamnare s-a bazat pe declarațiile persoanelor care au acționat conform instrucțiunilor ofițerilor de poliție și au instigat reclamanta să comită infracțiunea imputată.

20. Prin decizia din 5 decembrie 2007, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul ca fiind vădit nefondat, precum și inadmisibil din cauza că acesta nu a fost semnat de reclamantă, ci doar de avocatul ei.

ÎN DREPT

21. Invocând Articolul 6 din Convenție, reclamanta prezintă următoarele plângeri:

- a) ea se consideră victima unei provocări polițienești;

b) în nici un moment al procesului ea nu a putut să-l interogheze pe I., al cărui declarație colectată în timpul investigării cauzei ar fi fost decisivă pentru condamnarea sa;

c) Curtea de Apel Chișinău, casând sentința de achitare pronunțată de prima instanță nu a rejudecat cauza în conformitate cu dispozițiile procedurale aplicabile, ci a audiat doar opiniile părților cu privire la apelul depus de procuratură;

d) instanțele care au pronunțat sentința de condamnare nu au motivat suficient deciziile lor;

e) Curtea Supremă de Justiție a respins recursul avocatului ei ca fiind inadmisibil deoarece ea însăși nu a semnat documentul.

Articolul 6 din Convenție, este astfel formulat în pasajele sale relevante cauzei:

"1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil (...) de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

(...)

3. Orice acuzat are, mai ales, dreptul:

(...)

d) să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzații și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzații;

(...)"

I. PRIVIND DECLARAȚIA UNILATERALĂ A GUVERNULUI

22. După comunicarea cererii, Guvernul a informat Curtea despre intenția sa de a formula o declarație unilaterală. Acesta a considerat că problemele abordate în prezenta cauză erau similare celor tratate deja de Curte în alte cauze, în special în cauza *Dan v. Moldova* (nr. 8999/07, 5 iulie 2011). Părțile relevante ale acestei declarații au următorul conținut:

„(...) în vederea soluționării prezentei cauze, Guvernul propune să formuleze următoarea declarație unilaterală:

Guvernul recunoaște că, în prezenta cauză, a existat o încălcare a drepturilor reclamantei garantate de Articolului 6 § 1 din Convenție, în mod particular că Curtea de Apel Chișinău, casând sentința de achitare pronunțată inițial de prima instanță, a condamnat-o fără să audieze martorii în persoană.

(...), Guvernul consideră că această recunoaștere ar putea servi, cel puțin, drept satisfacție echitabilă parțială pentru prejudiciu moral.

(...), la această etapă a procedurii, Guvernul nu este în măsură să evalueze suma care ar trebui să fie acordată reclamantei în calitate de satisfacție echitabilă (...)"

23. Reclamanta nu este de acord cu condițiile acestei declarații și solicită respingerea acesteia. Ea indică că problema principală în prezenta cauză se

referă la alegațiile ei privind provocarea polițienească. Ea regretă că Guvernul nu a abordat acest punct în declarația sa.

24. Curtea se referă la principiile stabilite de jurisprudența sa privind examinarea declarațiilor unilaterale (*Tahsin Acar v. Turcia* (chestiune preliminară) [MC], nr. 26307/95, §§ 75-77, CEDO 2003-VI, și *Jeronovičs v. Letonia* [MC], nr. 44898/10, § 64, 5 iulie 2016). Din aceasta rezultă în special că printre factorii care intră în joc în această materie figurează, *inter alia*, și natura concesiilor formulate în declarația unilaterală, în mod particular recunoașterea unei încălcări a Convenției și angajamentul de a acorda o despăgubire corespunzătoare pentru o astfel de încălcare, modalitățile de redresare pe care Guvernul reclamat intenționează să le ofere reclamantului și problema de a cunoaște dacă aceste modalități permit sau nu să fie înlăturate consecințele pretinsei încălcării.

25. În cauza de față, Curtea relevă că, în declarația unilaterală, Guvernul nu recunoaște încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție decât referitor la plângerea reclamantei potrivit căreia martorii nu au fost audiați de către instanța de apel. Aceasta observă că Guvernul nu menționează deloc celelalte plângeri formulate de reclamantă, inclusiv cele ce țin de provocarea polițienească și imposibilitatea de a interoga unul dintre martorii-cheie. În plus, ea notează că nici în declarația unilaterală, nici în observațiile sale ulterioare, Guvernul nu a precizat ce compensație ori redresare intenționa să ofere reclamantei.

26. Ținând cont de cele expuse mai sus, Curtea nu poate accepta declarația unilaterală formulată de către Guvern. Deci, aceasta estimează că nu este oportună radierea cererii în baza Articolului 37 § 1 (c) din Convenție. Prin urmare, ea va continua să examineze admisibilitatea și fondul cauzei.

II. ADMISIBILITATEA

27. Constatând că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție și în absența unui alt motiv de inadmisibilitate, Curtea declară o admisibilă.

III. FONDUL

28. Reclamanta afirmă că a fost instigată, de persoane care au acționat conform instrucțiunilor poliției, la comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnată. Aceasta precizează că, aplicând criteriile stabilite de jurisprudența Curții în materie, prima instanță a constatat că în speța respectivă a avut loc o provocare polițienească. Ea se plânge în privința instanțelor ierarhic superioare care au casat sentința de achitare pronunțată în privința ei de către prima instanță, că nu au fost vigilente în determinarea faptului dacă a existat sau nu o provocare.

29. Guvernul nu a prezentat observații cu privire la fondul cauzei.

30. Curtea reamintește că principiile generale referitoare garanțiile unui proces echitabil în contextul utilizării tehnicilor speciale de investigație pentru combaterea traficului de stupefiante sau a corupției enunțate în cauza *Ramanauskas v. Lituania* ([MC], nr. 74420/01, §§ 49-61, CEDO 2008) și *Bannikova v. Rusia* (nr. 18757/06, §§ 33-65, 4 noiembrie 2010), au fost precizate în cauza *Matanović v. Croația* (nr. 2742/12, §§ 121-135, 4 aprilie 2017), *Ramanauskas v. Lituania* (nr. 2) (nr. 55146/14, §§ 52-62, 20 februarie 2018) și *Virgil Dan Vasile v. România* (nr. 35517/11, §§ 37-50, 15 mai 2018).

31. Pentru a face distincție între provocarea polițienească și utilizarea permisibilă a tehnicilor speciale de investigație, Curtea recurge îndeosebi la două criterii: un criteriu de fond și un criteriu procedural (a se vedea referința la aceste criterii în cauza *Matanović*, citată mai sus, §§ 123-130, și *Virgil Dan Vasile*, citat mai sus, §§ 40-46).

32. În cauzele *Matanović* (citată mai sus, §§ 131-135) și *Virgil Dan Vasile* (citată mai sus, §§ 47-50), ea de asemenea a explicat metodologia aplicării criteriilor respective. Din aceasta rezultă următoarele:

a) În contextul analizei sale, Curtea trebuie să răspundă prioritar la întrebarea preliminară privind existența unei plângeri susceptibile de apărare ce ține de o provocare din partea autorităților de stat. În acest sens, pentru a efectua o examinare complementară, aceasta trebuie să se asigure dacă situația respectivă se încadrează în „categoria cauzelor de provocare”. Dacă Curtea concluzionează că plângerea reclamantei trebuie examinată în „categoria cauzelor de provocare”, aceasta va examina mai întâi criteriul de fond.

b) În ceea ce privește criteriul de fond, atunci când Curtea estimează cu un grad suficient de certitudine, în baza informațiilor disponibile, că autoritățile naționale au investigat activitățile reclamantului într-o manieră predominant pasivă și nu l-au instigat să comită o infracțiune, aceasta, în mod normal, concluzionează că utilizarea ulterioară în cursul procesului penal desfășurat împotriva reclamantului a probelor obținute prin intermediul măsurilor de supraveghere nu ridică nicio problemă în temeiul articolului 6 § 1 din Convenție.

c) Cu toate acestea, dacă constatările Curții privind criteriul de fond nu sunt concludente din cauza lipsei de informații la dosar, absenței divulgării informațiilor sau a existenței unor contradicții în interpretarea evenimentelor de către părți, sau dacă Curtea apreciază, în baza criteriului de fond, că reclamantul a fost supus provocării, fiind ignorate exigențele Articolului 6 § 1 din Convenție, aceasta trebuie să realizeze, în al doilea rând, examinarea garanțiilor procedurale.

33. Revenind la faptele din prezenta cauză, Curtea notează că reclamanta, în calitate de funcționar, a fost condamnată pentru o infracțiune de corupție, adică pentru că a primit mită de la V., care a acționat în numele lui I., pentru a facilita și accelera obținerea unui plan de construcție. Aceasta consideră că una dintre principalele probleme abordate în prezenta cauză este dacă

reclamanta a acceptat mita ca urmare a influenței exercitate asupra ei de V., în calitate de agent sub acoperire, sau dacă acesta din urmă, asistat de organele de urmărire penală, s-a alăturat activității infracționale a reclamantei.

34. Luând în considerare circumstanțele cauzei, Curtea estimează că prezenta speță se referă la „categoria cauzelor de provocare” (a se compara cu *Matanović*, citată mai sus, §§ 136-137 și *Ramanauskas (nr. 2)*, citată mai sus, § 64, a se vedea, totuși, *Trifontsov v. Rusia (dec.)*, nr. 12025/02, 9 octombrie 2012).

35. Curtea notează că, din dovezile de care dispune, nu rezultă că înainte de evenimentele litigioase autoritățile statului ar fi bănuțit reclamanta de primire de mită sau că ar fi avut probe obiective în această privință.

36. Curtea remarcă, în egală măsură, că rolul lui V., în cadrul procedurii care a urmat după denunțarea reclamantei, poate fi asimilat celui unui agent sub acoperire. Aceasta reamintește că, în principiu, nu vede nimic inadecvat sau arbitrar în decizia organelor de urmărire penală de a da instrucțiuni unui particular pentru ca să acționeze în calitate de informator, după ce i-a înștiințat despre oferta de corupție făcută de către un reclamant (*Gorgievski v. Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei*, nr. 18002/02, § 52, 16 iulie 2009). Așa fiind, aceasta notează în speță că probele care i-au fost prezentate nu permit cunoașterea cu exactitate în ce moment precis V. a devenit „agent”. Într-adevăr, plângerea oficială a lui V. datează din 4 ianuarie 2006; totuși, el a declarat în fața primei instanțe că a contactat poliția la una sau două zile după 5 decembrie 2005. Curtea relevă, de asemenea, că în declarația lui din 4 ianuarie 2006, V. a declarat că inițial i-a oferit reclamantei prima mită și apoi a contactat poliția, în timp ce în fața primei instanțe el ar fi declarat că a transmis prima mită după ce a luat legătura cu organul de urmărire penală.

37. Curtea mai observă că în probele cauzei nu sunt menționate instrucțiunile date de poliție lui V. și nici procedura care ar fi fost urmată în scopul autorizării executării operațiunii secrete. În acest sens, aceasta reamintește că recurgerea la operațiuni efectuate de agenți sub acoperire sau informatori trebuie să fie, în mod special, bine justificată, să fie obiectul unei proceduri riguroase de autorizare și să fie documentată într-o manieră care să permită o examinare ulterioară minuțioasă independentă a comportamentului participanților (a se vedea cauza *Matanović*, citată mai sus, § 124 și cauzele citate acolo). Absența garanțiilor procedurale atunci când o operațiune secretă este dispusă generează un risc de arbitrar și de provocare polițienească (*ibidem*).

38. Inclusiv probele de care dispune nu permit Curții să stabilească dacă rolul lui V. a fost un factor determinant pentru activitatea infracțională a reclamantei. În această privință, ea observă că V. a susținut că a înregistrat conversațiile lui cu reclamanta. Însă nici o copie a acelor înregistrări nu figurează în dosar și, în plus, instanțele naționale nu le menționează deloc. Curtea consideră că înregistrările respective ar fi putut furniza informații foarte utile pentru a determina comportamentul lui V., precum și cel al

reclamantei (a se compara cu *Pareniuc v. Republica Moldova*, nr. 17953/08, § 39, 1 iulie 2014, și *Ramanauskas (nr. 2)*, citat mai sus, § 67).

39. Având în vedere cele expuse mai sus și, în mod particular, lipsa de informații în dosar, Curtea nu este în măsură să concluzioneze fără echivoc asupra existenței sau absenței provocării polițienești.

40. În asemenea condiții, ea va examina garanțiile procedurale. În acest sens, ea reamintește că examinarea procedurii în cadrul căreia s-a pronunțat asupra alegației de provocare polițienească este necesară pentru a se stabili dacă în prezenta cauză drepturile apărării au fost protejate în mod adecvat, și anume dacă s-a respectat principiul contradictorialității și egalitatea armelor (*Ramanauskas*, citat mai sus, § 61 și *Virgil Dan Vasile*, citat mai sus, § 44). De asemenea, reiterează că dovada lipsei unei provocări revine organului de urmărire penală, în măsura în care afirmațiile acuzatului nu sunt lipsite de orice probabilitate. În lipsa unor astfel de probe contrare, autorităților judiciare le revine sarcina de a examina faptele cauzei și de a lua măsurile necesare pentru a descoperi adevărul, în scopul determinării existenței sau absenței unei provocări. Instanțele naționale trebuie, în special, să ia în considerare motivele pentru care operațiunea specială de investigație a fost desfășurată, amploarea participării poliției în infracțiune, precum și natura provocării sau a presiunilor exercitate asupra reclamantei (*Ramanauskas*, citat mai sus, §§ 70-71 și *Virgil Dan Vasile*, citat mai sus, § 45).

41. Revenind la circumstanțele cauzei, Curtea notează că reclamanta a susținut pe tot parcursul procesului în fața instanțelor naționale că a fost provocată să comită infracțiunea. Însă aceasta constată că Curtea de Apel Chișinău a condamnat reclamanta fără să dea nici un răspuns la întrebarea dacă a existat sau nu o provocare, chiar dacă prima instanță a răspuns în mod afirmativ și a pronunțat o sentință de achitare. Ea remarcă, în egală măsură, că Curtea Supremă de Justiție a menținut sentința instanței de apel, fără a se pronunța asupra acestei chestiuni.

42. Curtea relevă, de asemenea, că I. nu s-a prezentat în fața instanțelor și că, în plus, în niciun moment al procesului reclamanta nu a putut să-l interogheze. Totuși I., care inițial a contactat-o pe reclamantă și i-a cerut să elaboreze planul de construcție, precum și rolul acestuia pare să fi fost cel puțin semnificativ în succesiunea evenimentelor care au dus la darea de mită. Era cu atât mai important de a-l interoga pe I. în măsura în care a fost demonstrat că el nu era proprietarul apartamentului pentru care a cerut planul de construcție a unei anexe. Curtea reiterează exigența sa ca agenții sub acoperire, precum și orice persoană susceptibilă de a mărturisi cu privire la problema provocării polițienești, să fie audiați de instanță și să fie interogați de către partea apărării ori, cel puțin, motive detaliate să fie prezentate atunci când acest lucru se dovedește a fi imposibil (*Lagutin și alții v. Rusia*, nr. 6228/09 și altele 4, § 101, 24 aprilie 2014 și *Virgil Dan Vasile*, citat mai sus, § 46). În speță, Curtea notează că prima instanță nu a putut să audieze mărturia lui I. din cauza că el nu era în stare să se deplaseze. Cu toate acestea,

ea observă că nici un certificat medical privind starea sănătății a lui I. nu figurează în dosarul cauzei. În plus, aceasta notează că Curtea de Apel, la rândul ei, nu a avut grijă să stabilească persistența sau lipsa problemelor de sănătate ale lui I. Curtea consideră, prin urmare, că aceste instanțele nu au înaintat motive detaliate și suficiente pentru a justifica absența lui I. în fața lor (a se compara cu *Bobes v. României*, nr. 29752/05, § 39, 9 iulie 2013).

43. În cele din urmă, Curtea relevă că Curtea de Apel, casând sentința de achitare a primei instanțe, nu l-a audiat nici pe V. în persoană, în timp ce mărturia lui era la fel de esențială pentru a determina dacă a fost sau nu o provocare polițienească și pentru a soluționa cauza. Aceasta reiterează că atunci când o instanță de apel examinează faptele precum dreptul și trebuie să studieze în ansamblul său problema vinovăției ori a nevinovăției a reclamantei, ea nu poate, în scopul unui proces echitabil să rezolve în mod adecvat aceste probleme fără o apreciere directă a probelor (*Ekbatani v. Suedia*, 26 mai 1988, § 32, seria A nr. 134 și *Dan*, citat mai sus, §§ 32-33). Referitor la acest din urmă punct, Curtea subliniază, de asemenea, că Guvernul recunoaște, în declarația sa unilaterală, că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție în privința reclamantei.

44. În lumina celor expuse anterior, Curtea estimează, prin urmare, că reclamanta nu a beneficiat de garanții procedurale adecvate în cadrul procedurii în care a depus plângerea sa relativă la provocarea polițienească. Așadar, ea consideră că procedura penală împotriva reclamantei nu a fost echitabilă și că a fost încălcat Articolul 6 § 1 din Convenție în esența sa.

45. Având în vedere această concluzie, Curtea apreciază că nu este necesar să se examineze separat celelalte plângeri ale reclamantei în temeiul Articolului 6 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ramanauskas*, citat mai sus, § 80 și *Pareniuc*, citat mai sus, § 41).

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

46. Conform Articolului 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

47. Reclamanta a pretins suma de 10000 euro (EUR) pentru prejudiciu moral.

48. Reclamanta, de asemenea, a solicitat suma de 2860 EUR pentru costuri și cheltuieli suportate în fața Curții. Ea a prezentat copii ale facturilor și contractul încheiat cu reprezentantul care a apărat-o în fața Curții, precum și o listă detaliată a orelor lucrate de cel din urmă în prezenta cauză (38 de ore la tariful orar de 75 EUR).

49. Guvernul contestă aceste sume.

50. Hotărând în mod echitabil, Curtea consideră că trebuie să-i acorde reclamantei 3600 EUR pentru prejudiciul moral.

51. În ceea ce privește cererea prezentată pentru costuri și cheltuieli, ținând cont de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră suma de 2000 EUR ca fiind rezonabilă pentru această procedură și o acordă reclamantei.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE

1. *Respinge* declarația unilaterală a Guvernului;
2. *Declară* cererea admisibilă;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție;
4. *Hotărăște*
 - a) că Statul reclamat trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni, următoarele sume care urmează să fie convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data achitării:
 - i. 3600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral,
 - ii. 2000 EUR (două mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru costuri și cheltuieli;
 - b) că, la expirarea perioadei respective și până la plată, aceste sume se majorează la o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba franceză, comunicată în scris la 26 martie 2019, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunt

Ivana Jelić
Președinte